

[Hanne Engberg]

ser står der også nogle regeringer. Ytringsfriheden skal udvides, ikke indskrænkes. Ved at negligere u-landenes legitime behov for en udvidet ytringsfrihed negligerer man u-landenes rimelige behov for udvikling på egne betingelser.

Jeg gentager: der er endnu ikke vedtaget bindende resolutioner om en ny informationsorden i UNESCO, der er kun taget til løb. Der er givet forskud på, hvordan den bør se ud, og Danmark skal selvfølgelig deltage i den fortsatte diskussion og lægge sin stemme ind for, at vi ikke får færre, men flere informationskanaler. Verden ser ikke ud, som fremskridtspartiet gerne ville at den skulle se ud. De vestlige samfundsidealer kan ikke gennemføres med magt længere. En samtale med folk fra andre kulturer, også på deres betingelser, er noget, vi må finde os i eller lære af.

UNESCO udfører et fremragende arbejde til større forståelse landene imellem. Den diskussion, fremskridtspartiet vil provokere til med sit lovforslag, vil formodentlig aldrig blive frugtbar, når udgangspunktet er dette lovforslag, en venden udviklingslandene ryggen ved fastholden ved ensidige vestlige idealer.

Vi kan ikke støtte forslaget.

Stinus (RV):

Det undrer os ikke, at fremskridtspartiet stiller forslag om Danmarks udtræden af UNESCO. Forslaget er i overensstemmelse med fremskridtspartiets holdning til internationalt samarbejde i det hele taget. Men vi finder det konservative folkepartis holdning til UNESCO chokerende. Som fru Gerda Møller netop har sagt, gik et af det konservative folkepartis ændringsforslag til finansloven simpelt hen ud på at inddrage bidraget til UNESCO, og det er jo det samme som en udmeldelse – jeg citerer fra det konservative folkepartis bemærkninger – »indtil organisationens virke bringes i overensstemmelse med demokratiske spilleregler om menneskerettighederne (ytringsfriheden)«.

Jeg læser dette som et mere florumvundet udtryk for det, fremskridtspartiet i sine bemærkninger til det foreliggende forslag siger om, at UNESCO er blevet et sted, hvor u-lande og Østlande totalt majoriserer os.

Da både fremskridtspartiet og det konservative folkeparti kæder kritikken af og indstillingen til UNESCO sammen med ytringsfriheden, vil jeg gerne slå fast, at også for det radikale venstre er ytringsfriheden, og herunder naturligvis pressefriheden, en af de fundamentale menneskerettigheder. Jeg skal vende tilbage til dette om et øjeblik.

Men først vil jeg gerne lige tage fat på fremskridtspartiets bemærkning om, at u-lande og Østlande totalt majoriserer os. Hvis forslagsstillerne fra fremskridtspartiet havde gjort sig den ulejlighed at læse referatet fra UNESCOs 21. generalkonference i Beograd, ville de vide, at der netop ikke var tale om nogen stemmeblok af u-lande og Østlande.

Det er jo ikke første gang, der tales om majorisering fra u-landes og Østlandes side, og det er ikke kun UNESCO, det drejer sig om. Det drejer sig, siges det, om alle møder i FN-regie. Hvis man med udtrykket majorisering mener, at u-lande og Østlande har flertal i disse organisationer, er det naturligvis rigtigt. Det har u-landene oven i købet alene. Men det er jo næppe denne kendsgerning, man lægger i ordet majorisering. Der ligger noget negativt, en anklage, en surhed over, at det ikke længere som i FN's første år er vestlige lande og vestlige synspunkter, som dominerer debatterne i FN og i FN-organisationerne. Var det da ved FN's start og i årene derefter Vesten, som »majoriserede« de andre?

I dag er verden en anden. Østlandene og u-landene udgør et solidt flertal i FN, men Østlandenes og u-landenes interesser er absolut ikke altid sammenfaldende, og det viser sig oftere og oftere ved afstemningerne i FN og i UNESCO. Østlandenes interesser i forbindelse med drøftelserne om en såkaldt ny informations- og kommunikationsorden er ikke sammenfaldende med Vestens. Det ved vi, og det kan vi desværre næppe gøre noget ved. Men baggrunden for hele diskussionen om en sådan ny informations- og kommunikationsorden bør optage os, og vi bør være aktive i diskussionen og præge debatten med vore synspunkter vedrørende informations- og pressefriheden som en del af menneskerettighederne.

Baggrunden for diskussionen er den internationale ulighed, som også findes på kommunikationsområdet. Mens vor del af verden overfodres med nyheder og information, ser